یادداشت

امکان توسعه در گروتغییرنگرش آموزشی

مریم مقدم‌اصیل
دانش‌آموخته دکترای مسائل اجتماعی ایران

توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی به وسیله افراد یک جامعه و با هدف بهبود معیشت و رفاه عامه مردم شکل می‌گیرد و باید دارای ویژگی‌هایی باشد که مهم‌ترین آن دیرپایی و دوستداری از محیط زیست است. این مهم به‌طور اکید از فرایندهای آموزش‌وپرورش سرچشمه می‌گیرد. هیچ نوع سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی در رساندن انسان‌ها به شکوفایی و کمال بهره‌وری به اندازه سرمایه‌گذاری در تعلیم و تربیت، خصوصا سال‌های کودکی مؤثر و پربازده نیست. این سرمایه‌گذاری شامل به‌کارگیری معلمان توانمند، تجهیزات کمک‌آموزشی، کمک‌هزینه تحصیل در مدرسه مناطق کمتر توسعه‌یافته، بهبود کیفیت مدارس، آموزش‌های شغلی و حرفه‌ای و مهارت‌های پایه‌ایی زندگی است. عدالت آموزشی و برابری فرصت‌ها از پیامدهای این نوع توجهات سیاست‌گذاری و به نوبه خود زمینه‌ساز برابری و آزادی در عرصه اجتماعی است. سرنوشت یک ملت، اقتدار، رفاه، دین، دموکراسی، عدالت و آزادی همه با آموزش آغاز می‌شود. عدم دسترسی به امکانات آموزشی در میان اقشار تهیدست، منجر به کاهش تحرک اجتماعی، عدم چرخش طبیعی نخبگان سیاسی، تحقق‌نیافتن شایسته‌سالاری و بازتولید نابرابری می‌شود. در برنامه‌های توسعه‌محور، عدالت آموزشی به‌عنوان اصل بنیادین مطرح است؛ یعنی فرصت‌های تازه‌ای از درک و فهم آموزش برای همه جامعه فراهم شود که اصلی‌ترین آن برابری فرصت آموزشی است. توجه برنامه‌ریزان و کسانی‌که دغدغه توسعه دارند به گسترش پوشش کمی آموزش بوده و چون چارچوب نظری درستی به‌همراه نداشته، به افزایش بهره‌وری، خلاقیت، نوآوری و به‌تبع آن رشد تولید منجر نشد. رشد کمی شمار دانش‌آموزان و ایجاد مدارس در سراسر کشور (در عین نابرابری در بین استان‌ها) به هدف اصلی آموزش‌وپرورش تبدیل شد و به کیفیت آموزش، به‌کارگیری معلمان توانمند، پرورش خلاقیت و نوآوری ضرورت تشویق و پرسش‌گری مورد توجه جدی قرار نگرفت عدالت آموزشی علاوه بر توزیع عادلانه امکانات آموزشی و فرصت‌ها در مناطق مختلف کشور، باید به‌عنوان دربرگیرنده چگونگی توجه به تنوع و تکثر فرهنگی در جامعه ناهمگون، گسترده و متکثر ایران نیز در نظر گرفته شود و با توجه به تفاوت‌های فرهنگی، امکانات در جهت آموزش توزیع شود و انتظار می‌رود سهم بیشتری از امکانات مادی و غیرمادی به آموزش‌وپرورش مناطق محروم اختصاص یابد. همچنین از اصول عدالت آموزشی پذیرش اصل احترام به فرهنگ‌هاست که مانع از تبعیض و تحقیر خرده‌فرهنگ‌های دیگر می‌شود و باید برنامه‌های ویژه به زبان و فرهنگ محلی و بومی مناطق آموزش داده شود. فرصت‌های آموزشی ابزار و سازوکاری است که موجب شکوفاشدن اندیشه‌های خلاق شده و امکان پرورش قابلیت‌ها را برای همه به‌طور مساوی تأمین می‌کند. اگر هر دانش‌آموز متناسب با ظرفیتی که دارد، فرصت یادگیری داشته باشد و تا جایی که فرصت و استعداد او اقتضا می‌کند، رشد کند شاید بتوانیم گامی در جهت توسعه برداشته باشیم و به قول اقتصاددانان هیچ اتلاف منابعی مخرب‌تر از این نیست که جلوی رشد یک کودک فقیر گرفته شود. راه گریز از فقر و نجات فقرا از استیصال اقتصادی و جلوگیری از بینواشدن فقیران، آموزش صحیح و کاربردی است. سرمایه‌گذاری در تعلیم و تربیت کودکان صفر تا پنج‌ساله خانواده‌های کم‌برخوردار می‌تواند باعث کاهش شکاف میان این کودکان و فرزندان خانواده‌های برخوردار شود و نیاز به هزینه‌های ویژه و سنگین را کاهش دهد. در سال‌های اخیر تغییر نگرشی در روند آموزش در سطح جهانی به وجود آمده است که از مهم‌ترین آنها یادگیری زندگی مدنی، تفکر خلاق و یادگیری خلاق است، کارکرد نادرست نظام آموزشی از مهم ترین عوامل توسعه‌نیافتگی فرایند یادگیری جوامع است. یادگیری یعنی فرایند ارضای نیازهای شناختی که از طریق صحیح خواندن، گفتن، نوشتن، دیدن، درک‌کردن و ارتباط برقرارکردن حاصل می‌شود. بذر یادگیری در مدرسه کاشته می‌شود و با اتخاذ شیوه‌های صحیح آموزشی شرایط رشد و شکوفایی کودکان مهیا می‌شود. از اهداف مهم آموزش بالارفتن سطح فرهنگ و رشد و توسعه است. سال‌هاست جوانان‌مان را به مدرسه و دانشگاه می‌فرستیم اما تصادفات رانندگی، ضایعات نان، آلودگی هوا، شکاف طبقاتی، پرونده‌های دادگستری، تعداد زندانیان، مهاجرت نخبگان و... بیشتر شده است. امروز جامعه ما با کمبود آدم‌های توانمند مواجه است نه باسواد و دانشمند و عالم، در مدرسه دانش‌آموزان باید زندگی‌کردن را یاد بگیرند. به آنها گفت‌وگوکردن، تخیل، خلاقیت، مدارا، صبر، گذشت، دوستی با طبیعت، دوست‌داشتن حیوانات، نگاه‌کردن عاشقانه به گیاهان و درختان، دویدن و بازی‌کردن، شادبودن، لذت‌بردن از زندگی، سکوت‌کردن، شنیدن و گوش‌دادن، اعتماد، دوست‌داشتن، راست‌گفتن و راست‌بودن را باید آموخت. همان‌گونه که در طبیعت همه‌چیز از آسمان شروع می‌شود و بدون خورشید، طبیعت زمین عقیم خواهد ماند، در جامعه انسانی نیز همه‌چیز با آموزش، یادگیری و برقراری ارتباط آغاز می‌شود. باشد که چنین شود.

ناصری در گفت‌وگو با «شرق» از بحران نفت کوره در ۲ سال آینده خبر می‌دهد

ممنوعیت خرید ۴۰۰ هزار بشکه نفت ایران

شکوفه حبیب‌زاده: یکی از مدیران جوان نفتی مؤسسه بین‌المللی مطالعات انرژی «فکتس» آمریکا، چندی‌پیش با فریدون فشارکی، کارشناس بین‌المللی انرژی به ایران آمده بود تا به مسئولان هشدار دهد صنعت نفت با خطر روبه‌روست. ایمان ناصری، مشاور ارشد مؤسسه مشاوران بازار نفت و گاز FGE به «شرق» می‌گوید سونامی‌ای بازار نفت کوره جهان را هدف گرفته و ایران نیز به سبب تولید بالای نفت کوره در پالایشگاه‌ها، در صف مقدم آن است. می‌گوید زمانی نداریم، فقط کمی بیش از دو سال، فرصت باقی است تا IMO (نهاد بین‌المللی کشتی‌رانی)، حکم ممنوعیت استفاده از نفت کوره به‌ویژه نفت کوره با گوگرد بالا در کشتی‌ها را در آب‌های بین‌المللی اجرائی کند. در چنین شرایطی به گفته او، ایران نه‌تنها در پالایشگاه‌ها به تولید نفت کوره مشغول است و به سبب ممنوعیت استفاده از آن برای سوخت نیروگاه‌ها با مازاد تولید نیز مواجه است؛ بلکه آنچه تولید می‌کند، نفت کوره با غلظت بالاست که دیگر در هیچ جای جهان، خانه‌ای ندارد. ناصری در این گفت‌وگو از ابعاد این سونامی می‌گوید و راهکارهایی نیز برای مقابله با آن، پیش‌روی مسئولان قرار می‌دهد.

عکس: امیر جدیدی، شرق

بحرانی که در صنعت نفت رخ می‌دهد و درباره آن صحبت می‌کنید، چیست؟

بحرانی جهانی پیش‌رو داریم که زمزمه‌هایش چندین سال بود شنیده می‌شد، اما همیشه عدم قطعیتی در زمان معرفی این بحران در بازار نفت وجود داشت. حالا حدود یک سال است که این زمان قطعی شده و اول ژانویه ۲۰۲۰ برای آن اعلام شده است. این بحران، بحران نفت کوره است که به واسطه تصمیم نهاد بین‌المللی کشتی‌رانی، این چالش پیش‌روی صنعت نفت جهان قرار گرفته است. ماجرا این است که امروز در سال ۲۰۱۷، حدود پنج میلیون بشکه در روز سوخت مایع به وسیله کشتی‌های دنیا مصرف می‌شود که از این میزان حدود ۳.۵ میلیون بشکه نفت کوره با گوگرد بالاست. این گوگرد حدود ۳۵ هزار PPM (قطعات در میلیون) است. این نفت کوره با گوگرد بالاست که ایران در دو، سه سال اخیر مازاد عجیب‌وغریبی به‌واسطه جایگزینی نفت طبیعی در نیروگاه‌ها به جای نفت کوره‌ای (مازوت) در آن پیدا کرده است. ایران شاید امسال ۳۰۰، ۴۰۰ هزار بشکه در روز مازاد نفت کوره خود را صادر می‌کند که کیفیت آن بسیار پایین است و از اول ژانویه ۲۰۲۰ هیچ کشتی‌ای در هیچ آبی اجازه ندارد این سوخت را بسوزاند. امروز هم این سوخت در بخش‌های محدودی از دنیا ممنوع است که بنادر حاشیه آمریکای‌شمالی، کانادا و آب‌های حاشیه قاره اروپاست. نام این محدوده ECA است. در این محدوده کشتی‌ها اکنون مجاز نیستند که از نفت کوره ۳.۵ درصد با گوگرد بالا استفاده کنند. بنابراین از آن پنج میلیون بشکه در روز، ۱.۵ میلیون بشکه، گازوئیل یا نفت کوره با گوگرد کمتر (حدود یک تا نیم‌درصد) می‌سوزانند. IMO (نهاد بین‌المللی کشتی‌رانی) گفته از اول ژانویه ۲۰۲۰، دو سال و دو ماه دیگر، هیچ کشتی‌ای در هیچ آبی، مجاز به سوزاندن نفت کوره با گوگرد بالا نیست. به این معنی که ۳.۵ میلیون بشکه نفت کوره‌ای که امروز در دنیا به وسیله پالایشگاه‌ها تولید می‌شود، یکباره خریداری نخواهد داشت. این عدد، خیلی بزرگ است. دقت کنید که الان پالایشگاه‌های دنیا به‌طور میانگین ۱۱ درصد تولیدشان نفت کوره با گوگرد بالاست. درصورتی‌که ایران حدودا ۲۵ تا ۳۰ درصد نفت کوره با گوگرد بالا در ۹ پالایشگاه اصلی کشور تولید می‌کند.

پس دو مشکل تولید ۲۵ تا ۳۰ درصد و گوگرد را داریم؟

این دو مشکل دست‌به‌دست هم داده. اگر همین نفت کوره‌ای که تولید می‌کردیم با گوگرد پایین بود، حداقل در ۲۰۲۰ باز هم جایی داشت. امروز آن نفت به اندازه‌ای که ایران صادر می‌کند، خریدار ندارد. اگر ایران، امروز ۳۵۰ هزار بشکه در روزش را به گوگرد پایین تبدیل می‌کرد، باز فروشش در بازار سخت بود. چون قیمت آن محصول به‌دلیل گوگردزدایی بالا می‌رفت و خریداری که مایل به خرید آن باشد، به آن حجم وجود ندارد اما این محصول در سال ۲۰۲۰ به‌شدت رقابتی و موردنیاز بازار خواهد بود. تحلیل دقیق ما این است که از این ۳.۵ میلیون بشکه حدود ۲.۴ میلیون بشکه همچنان قابل استفاده در این بازار است. به دو روش؛ یکی اینکه کشتی‌ها تکنولوژی‌ای به نام اسکرابر را نصب کرده‌اند که قبل از اینکه دود کشتی‌ها وارد هوا شود، گوگردزدایی می‌کند. اگر کشتی این اسکرابر را داشته باشد، سازمان بین‌المللی کشتی‌رانی اجازه می‌دهد همچنان سوخت با گوگرد بالا را بسوزاند ولی تصور ما این است که شاید حدود یک‌سوم کشتی‌هایی که سوخت با گوگرد بالا مصرف می‌کنند، اقدام به نصب اسکرابر کنند. یکی از دلایل، ظرفیت صنعت اسکرابرسازی در دنیاست و اینکه اینها چقدر می‌توانند در سال کشتی‌های اسکرابر تولید کنند. مسئله دیگر، میزان سرمایه‌گذاری بالایی است که باید در این تکنولوژی به‌کار گرفته شود. اکنون حدود یک‌سوم نفت کوره با گوگرد بالا، به وسیله برخی پالایشگاه‌ها به گرید متوسط یا نفت کوره‌ای با گوگرد پایین که پنج هزار PPM یا نیم‌درصد است تبدیل می‌شوند که طبق قانون IMO مجاز هستند این میزان را بسوزانند.

بنابراین حدود ۱.۱ تا ۱.۲ میلیون بشکه نفت کوره از ۳.۵ میلیون بشکه باید از بین برود و جایی در بازار نخواهد داشت.

اکنون دقیقا چه حجمی از نفت کوره‌های سرگردان ایران صادر می‌شود؟

یک‌چهارم نفت کوره‌های سرگردان در ایران صادر می‌شود.

صورت‌مسئله را گفتید. چه باید کرد؟

جواب این است که چون دو سال زمان داریم، ایران حتی اگر امروز تصمیم بگیرد که به‌سرعت پالایشگاه‌ها را ارتقا دهد، نمی‌تواند همه این نفت کوره با گوگرد بالا را از بین ببرد یا گوگرد آن را کم کند. پروژه‌هایی هست که این کار را انجام می‌دهند، اما از روزی که تصمیم‌گیری شود و منابع مالی تخصیص پیدا کند، سه، چهار سال طول می‌کشد. یکی از راه‌ها این است که ایران این نفت کوره را به بازیگران میانی بفروشد که در پالایشگاه‌های دیگر فراوری کنند یا به صورت تلفیق و امزاج با نفت‌هایی با گوگرد پایین یا سایر فراورده‌های نفتی با گوگرد پایین، میزان گوگرد را کم کنند.

با این کار مشکل حل می‌شود؟

ایراد این کار این است که مطابق ارزیابی‌ها از میزان عرضه و تقاضا، نفت کوره‌ای که ایران الان تولید می‌کند، در آن زمان، قیمت بسیار پایینی خواهد داشت و ایران شاید نفت کوره را بشکه‌ای ۲۵ تا ۳۰ دلار کمتر از قیمت نفت بفروشد. اگر در سال ۲۰۲۰ قیمت نفت ایران ۶۰ دلار به ازای هر بشکه باشد، نفت کوره را باید ۳۰ تا ۳۵ دلار بفروشیم.

اکنون قیمت نفت کوره چقدر است؟

الان هشت تا ۱۰ دلار ارزان‌تر از قیمت نفت است. چون ۳۰ درصد تولید پالایشگاه‌های ما نفت کوره است. نفتی که ایران می‌تواند در بازار ۲۵ تا ۳۰ دلار بالاتر بفروشد، یک‌سومش تبدیل به فراورده‌ای که ۲۵ تا ۳۰ دلار ارزان‌تر است، می‌شود. ما همیشه از ارزش‌افزوده‌ای صحبت می‌کنیم که فراورده‌ها در پایین‌دست پیدا می‌کنند، اما در سال ۲۰۲۰ این بخش پایین‌دستی ما که پالایشگاه است، ارزش‌افزوده منفی ۲۵دلاری تولید می‌کند، به بیان دیگر اگر این نفت کوره را به پالایشگاه نفرستیم، ۲۵ دلار بیشتر می‌گیریم.

> **بحرانی جهانی پیش‌رو داریم که زمزمه‌هایش چندین سال بود شنیده می‌شد، اما همیشه عدم قطعیتی در زمان معرفی این بحران در بازار نفت وجود داشت. حالا حدود یک سال است که این زمان قطعی شده و اول ژانویه ۲۰۲۰ برای آن اعلام شده است. این بحران، بحران نفت کوره است که به واسطه تصمیم نهاد بین‌المللی کشتی‌رانی، این چالش پیش‌روی صنعت نفت جهان قرار گرفته است**

به‌هرحال مجبور به انتخاب هستیم. اگر این راهکار خوبی نیست، راهکار درست چیست؟

یک راهش این است که این نفت کوره را در پالایشگاه‌های خودمان بسوزانیم. این بحران سه، چهار سال طول می‌کشد تا بازار به تعادل برسد و باید سه، چهار سال این نفت کوره را در نیروگاه‌های خودمان بسوزانیم یا با قیمت‌های خیلی پایین، بخشی از آن را به خریدارانی بفروشیم که می‌خواهند آن نفت کوره را ارتقا دهند یا معدود خریدارانی که در گوشه‌گوشه دنیا هنوز در بخش صنعت یا نیروگاهی خود، قوانین زیست‌محیطی محکمی ندارند؛ مثلا عربستان؛ می‌توانید نفت کوره ایران را در همه نیروگاه‌های این کشور بدون مشکل بسوزانید. عربستان امروز ۷۰۰ هزار بشکه نفت خام می‌سوزاند. عربستان خریدار است و خیلی هم خوشحال خواهد شد که نفت کوره ایران را به جای نفت خام بسوزاند و نفت خامش را صادر کند اما به‌دلیل مشکلات سیاسی هیچ‌وقت از ایران نفت کوره نخواهد خرید. در روسیه، نفت کوره هنوز به میزان خیلی زیادی در نیروگاه‌ها سوخته می‌شود اما آنها خودشان تولیدکننده نفت کوره با کیفیت پایین هستند و نیازی نخواهند داشت. مازاد ما آن‌قدر بزرگ خواهد بود که شاید بشود بخشی را با ارزش پایین فروخت. حال اگر سازمان محیط زیست مخالف بازگشت به سوخت مایع در نیروگاه‌ها به دلایل آلایندگی آن باشد، شاید مجبور شویم بخشی را چند سال انبار کنیم و بعد کم‌کم بفروشیم. یعنی خواهید دید مخازن نفت کوره ایران رو به رشد خواهد بود.

این کار صرفه اقتصادی دارد؟

خیر، شاید باید محاسبه کرد هزینه انبارداری در بخش دولتی و شرکت‌های خصوصی که مخازن نفتی را توسعه می‌دهند، چقدر است. از برنامه‌های اولویت‌دار آقای زنگنه آن است که در ترمینال خارک مقدار زیادی ذخایر توسعه داده شود. اگر هزینه نگهداری هر بشکه نفت کوره برای مدت طولانی کمتر از ۲۵ دلار تخفیفی که به‌ناچار برای فروش آن باید در بازار بدهند، باشد، به‌صرفه است که نگه دارند تا بازار به تعادل نسبی برسد. ۳۰۰ هزار بشکه در روز یعنی سالی صد میلیون بشکه باید نگهداری شود. امروز میزان نفت کوره‌ای که در کل مخازن دنیا ذخیره شده، ۷۵ میلیون بشکه است. یعنی در یک سال، ایران مازاد نفت کوره‌اش بیش از نفت کوره دنیا خواهد بود؛ مسئله مهمی که باید خیلی به آن توجه کرد و از امروز باید برای دو سال آینده برنامه‌ریزی شود. دو سال در زمینه راهکارها و بازار نفت، زمان کوتاهی است. هر تصمیم‌گیری برای پروژه‌ها سه، چهار سال زمان‌بر است. برنامه‌های متعددی برای بهبود وضع پالایشگاه‌ها و ارتقایشان، بهینه‌سازی یا کاهش تولید نفت کوره در این چند سال در نظر گرفته شده است. شرکت پخش و پالایش سال‌هاست هدف‌گذاری کرده‌اند میزان نفت کوره پالایشگاه‌ها را به‌طور میانگین به زیر ۱۰ درصد بیاورند. پروژه‌های متعددی با سرمایه‌گذاران خارجی تعریف شده اما تأمین منابعشان گران است و خیلی کم پیش رفته است.

با چه کشورهایی برای کاهش نفت کوره پالایشگاه‌ها مذاکره کرده‌ایم؟

بیشتر کشورهای کره و ژاپن هستند. کره‌ای‌ها پیشران بودند. درباره پروژه‌های متعددی صحبت شده و در حال مذاکره هستند برای به‌روزکردن پالایشگاه‌های داخلی. یکی، دو پیش‌قرارداد هم بسته شده اما تا به مرحله عملیاتی برسد و تکمیل شود، خیلی زمان‌بر است. امیدواریم آقای صادق‌آبادی به‌عنوان سرپرست جدید پخش و پالایش بتوانند به این مهم سرعت بخشند. ولی این بحران جهانی است و همه با آن روبه‌رو هستند. شاید ایران بزرگ‌ترین مشکل را پیش‌رو دارد.

می‌توان گفت رتبه اول را دارد؟

ایران درحال‌حاضر بزرگ‌ترین صادرکننده نفت کوره است که در دو سال آینده خریداری در بازار نخواهد داشت. می‌توان گفت ایران در سونامی نفت کوره، اولین رتبه را دارد.

از بعد محیط زیستی به‌صرفه است که نفت کوره را دوباره در نیروگاه‌ها بسوزانیم؟

مشکل سوزاندن سوخت‌هایی با گوگرد بالا، این است که باران‌های اسیدی به‌وجود می‌آورد و ذرات معلق در هوا آلودگی ایجاد می‌کند. ۲۰، ۳۰ سال قبل در آمریکا به‌ویژه در ایالت کالیفرنیا در نیروگاه‌ها نفت کوره با گوگرد بالا با حجم بالا استفاده می‌کردند که باعث می‌شد زمانی که باران می‌بارد، گوگردی که در هواست با آب تبدیل به اسید شود و مشکلاتی برای سلامتی پوست، ریه و کشاورزی ایجاد کند. همه این مشکلات اکنون تقریبا در همه کشورهای توسعه‌یافته صفر است. دلیل اینکه ایران هم در دو، سه سال اخیر سوخت نفت کوره در نیروگاه‌ها را کم کرده، همین است. البته قبلا چون گاز نداشتند، این کار را نمی‌کردند. اکنون با توسعه میدان‌های فاز جدید پارس‌جنوبی آقای وزیر گفت اولین کار این است که هرچه گاز می‌آید، به نیروگاه‌ها بدهیم تا نیروگاه‌ها استفاده از نفت کوره را متوقف کنند. قاعدتا دوباره با استفاده از نفت کوره به عنوان سوخت همان مضرات به جامعه برمی‌گردد، اما یکی از راهکارها همین است. ایران باید ببیند چه تصمیمی خواهد گرفت.

اگر تصمیم بر استمرار عدم استفاده از نفت کوره در نیروگاه‌ها باشد، چه می‌شود کرد؟

تولید پالایشگاه‌ها را کم کنند و واردات داشته باشند. یعنی ایران به جای اینکه در چند پالایشگاه را که زیاد نفت کوره تولید می‌کنند، ببندد و بگوید این پالایشگاه نمی‌توانند تولید کنند. اگر پالایشگاه بسته شود ۳۰ درصد نفت کوره روی دست ما می‌ماند و بقیه بنزین، گازوئیل و سوخت هواپیما که باید وارد شود که هم بار بودجه دارد هم از لحاظ سیاسی تصمیم راحتی نیست که یکباره واردکننده حجم زیادی از فراورده‌های نفتی شویم. دومین راه این است که ادامه دهند و سرعت پروژه‌های پالایشگاهی در ازبین‌بردن گوگرد بالا در نفت کوره را بالا ببرند و تا می‌شود پول تزریق کنند تا پروژه‌ها به سرعت آغاز به کار کنند. نمی‌توانند منتظر باشند روزی که سونامی آمد، بگویند خانه را تخته بزنید، سونامی شما را خواهد برد. از امروز باید به فکر پیشگیری بود.

دو راهکار دیگر این است که با قیمت خیلی‌خیلی پایین، مفت‌فروشی کنیم و به کشورهایی که مقررات زیست‌محیطی اجازه می‌دهد، این نفت کوره را بفروشیم. راه دوم اینکه تا می‌توانیم مخزن بسازیم و در مخزن نگهداری کنیم به امید اینکه چند سال بعد بازار به تعادل برسد. سال اولی که این اتفاق می‌افتد، درصدی از کشتی‌ها اسکرابر را نصب خواهند کرد و بازار نفت کوره با کیفیت پایین در سال اول کوچک‌تر است، اما به مرور بزرگ‌تر می‌شود. بنابراین مهم این است که تصمیم‌گیران بخش پالایشگاهی، این را اولویت اول کاری‌شان بگذارند که تا دو سال آینده با ۳۰۰، ۴۰۰ هزار بشکه نفت کوره چه خواهند کرد.

ذخیره‌سازی مشکل زیست‌محیطی خاصی نخواهد داشت؟

خیر، امروز هم مخازن زیادی در پالایشگاه‌ها و ترمینال‌ها و مناطق آزاد تجاری مثل عسلویه و پارس۲ داریم که نفت کوره و بقیه فراورده‌ها را برای مدت کوتاه‌تر از زمان تولید تا استفاده کشتی‌ها ذخیره می‌کنند.

در دیدارهایی که با مسئولان داشتید، وقتی دراین‌باره هشدار دادید، چه شد؟

وقتی با بعضی از مسئولان و کسانی که به‌نوعی تأثیرگذار و تصمیم‌گیر در بازار هستند، موضوع را مطرح کردیم، بعضی‌ها اظهار بی‌اطلاعی یا کم‌اطلاعی کردند و بعضی‌ها گفتند این موضوع حل خواهد شد. یکی از واکنش‌ها این است که صبر کنیم اتفاق بیفتد تا ببینیم چه می‌شود کرد. این واقعا اشتباه بزرگی است که در این کار می‌شود انجام داد. با دوستان بازاریابی شرکت نفت که صحبت می‌کردیم، به‌خوبی به موضوع آگاهی داشتند، اما آنها کسانی نیستند که می‌توانند این مشکل را حل کنند. حل‌کننده مشکل بخش پالایشی، شرکت نفت و وزارت نفت و بخش دولتی و خصوصی مدیریت لجستیک یا ذخیره‌سازی و انتقال نفت کوره است که اینها بعضا بی‌اطلاع یا کم‌اطلاع بودند.

دریچه

امضای تفاهم‌نامه ترانزیت کالا بین ایران، ترکیه و قطر

● وزیر راه‌وشهرسازی گفت: تفاهم‌نامه ترانزیت کالا بین ایران، ترکیه و قطر امضا شد، اما هنوز بر سر راه‌اندازی قطار مسافری ایران و ترکیه، بحث‌هایی وجود دارد. به گزارش وزارت راه‌وشهرسازی، عباس آخوندی، وزیر راه‌وشهرسازی، درباره برخی از جزئیات دیدار خود با همتای ترکیه‌ای، گفت: با احمد ارسلان، وزیر حمل‌ونقل و امور ارتباطات ترکیه، راجع‌به چندین مسئله مهم بحث و گفت‌وگو شد که بر این اساس، اولین موضوع مورد گفت‌وگو، مربوط به عبور ترانزیت ترکیه به سمت قطر بود که بخشی از این ترانزیت از ایران می‌گذرد؛ این در حالی است که پیش‌تر، قرار بود یادداشت تفاهم‌نامه‌ای سه‌جانبه بین ایران، ترکیه و قطر به امضا برسد که وزیر ترکیه اعلام کرده بود از این موضوع مطلع نشده تا در قطر حضور یابد و به‌همین‌دلیل نیز مقرر شد تا در هماهنگی‌های آتی، این تفاهم‌نامه هرچه سریع‌تر به امضا برسد.

وی ادامه داد: موضوع ترانزیت ترکیه به عراق، موضوع دیگری بود که روی آن بحث شد و این در شرایطی است که تا پیش از این، بخشی از ترانزیت ترکیه از کردستان عراق انجام می‌شد و همتای ترکیه‌ای در این دیدار، اظهار علاقه‌مندی کرد تا بخش‌هایی از ترانزیت خود را که تا پیش از این از کردستان عراق انجام می‌داد، از طریق ایران انجام دهد. آخوندی همچنین بحث درباره مشکلات رانندگان ایرانی را موضوع سوم دیدار با همتای ترکیه‌ای خود عنوان کرد و گفت: قرار شد تا برخی از رانندگان ایرانی که در ترکیه بر اثر عملیات تروریستی و شبه‌تروریستی صدمه دیده‌اند و دادگاه ترکیه به‌نفع آنها حکم صادر کرده است، هرچه سریع‌تر از دولت ترکیه خسارات خود را دریافت کنند.

سازمان حمایت اجازه ندهد مسائل سیاسی بهانه گرانی شود

● وزیر صنعت، معدن و تجارت که در ابتدای فعالیت خود، بر برحذرماندن سازمان حمایت از فساد هشدار داده بود، دوباره در جلسه ستاد تنظیم بازار درباره جلوگیری از افزایش قیمت و فشار بر مردم به این سازمان تذکر داد. به گزارش تسنیم، در مدت کوتاهی که شریعتمداری وزیر صنعت، معدن و تجارت دولت دوازدهم، در کسوت فعلی حضور دارد، برای دومین‌بار لب به انتقاد از سازمان حمایت مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان گشود و در دو جلسه از «برحذرماندن این سازمان از فساد» و «جلوگیری از افزایش قیمت و فشار بر مردم» هشدار داد. اولین‌بار شریعتمداری در مجمع عمومی عادی سالانه سازمان حمایت مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان که با حضور کم‌رنگ و گزینشی رسانه‌ها نیز برگزار شده بود، با اشاره به اینکه سازمان حمایت مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان باید از فساد مصون باشد، بر ضرورت بازگشت این سازمان به دوران اوج تأکید و اظهار کرد: باید اجحاف در فروش، گران‌فروشی، عدم‌صدور فاکتور و عدم شفافیت قیمت کالا از سوی مردم رصد شود.

وی گفته بود سازمان حمایت مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان در شرایط فعلی کشور مأموریت خطیری را به‌ویژه در زمینه رصد و نظارت بر گران‌فروشی‌ها برعهده دارد و به این نکته نیز اشاره کرده بود که باید اجحاف در فروش، گران‌فروشی، عدم‌صدور فاکتور و عدم‌شفافیت در قیمت کالا از سوی مردم رصد شود؛ سازمان حمایت مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان به‌عنوان تنها سازمان تخصصی کنترل و بررسی قیمت، دوران ظهور و افولی را در سالیان متوالی سپری کرده که باید به نقطه اوج خود بازگردد.

جمهوری اسلامی ایران
وزارت راه وشهرسازی
شرکت مادرتخصصی ساخت و توسعه زیر بناهای حمل و نقل کشور

آگهی مناقصه شماره ۱۷۲-۹۶

براساس ماده ۱۳ قانون برگزاری مناقصات عملیات اجرایی به شرح زیر بصورت مناقصه عمومی دو مرحله ای واگذار میگردد.

۱ - دستگاه مناقصه گزار : شرکت ساخت و توسعه زیر بناهای حمل و نقل کشور به نشانی تهران - بزرگراه مدرس - خیابان وحید دستگردی - خیابان فرید افشار - نبش بلوار آرش

۲ - شرح پروژه: عملیات احداث ساختمانهای اصلی، جنبی و محوطه سازی ایستگاههای راه آهن نوبران و فامنین واقع در محور تهران - همدان - سنندج

۳ - محل دریافت اسناد: مهندسین مشاور پژوهشهای ساختمانی ایران به نشانی تهران - بلوار کریمخان زند - خیابان حافظ - پلاک ۵۳۳ تلفنهای تماس: ۵۱- ۸۸۹۲۳۴۴۸ مراجعه حداکثر تا تاریخ ۱۳۹۶/۰۸/۱۷.

۴ - محل تحویل پاکات شرکت در مناقصه: اداره کل امور پیمانها و رسیدگی فنی - شرکت ساخت و توسعه زیربناهای حمل و نقل کشور و آخرین مهلت ارائه اسناد تکمیل شده حداکثر تا ساعت ۱۵ روز شنبه مورخ ۱۳۹۶/۰۹/۰۴ و تاریخ بازگشائی پاکات ساعت ۱۰:۳۰ روز یکشنبه مورخ ۱۳۹۶/۰۹/۰۵ می باشد. ضمناً مدت اعتبار پیشنهادات ۳ ماه از تاریخ فوق می باشد.

۵ - برآورد بر اساس فهارس بهای پایه سال ۱۳۹۶ مبلغ ۳۶۰،۲۷۷،۶۳۲،۵۵۰ ریال می باشد.

۶ - مبلغ تضمین شرکت در مناقصه ۹ میلیارد ریال تعیین میگردد.

ضمنا آگهی مناقصه از طریق پایگاه ملی اطلاع رسانی مناقصات به نشانی http:\\iets.mporg.ir قابل دسترسی است.

م الف ۲۳۸۹